

# РЕШЕНИЕ

№ 545

\*\*\*\*\*, 25.05.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивайло Юл. Колев

при участието на секретаря Лили В. Асенова Добрева  
като разгледа докладваното от Ивайло Юл. Колев Гражданско дело №  
20221720101632 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от Я. И. В., К. И. Ж. и И. Й. Ж. срещу ЗК „Уника“ АД, с която са предявени частични иски за осъждане на ответника да заплати на всеки един от ищите сумите от 1500,00 лева, като част от общо дължими суми в размер на по 100000,00 лева, представляващи обезщетение за причинени неимуществени вреди от застрахователно събитие- ПТП, настъпило на \*\*\*\*\* г. около \*\*\*\* часа в \*\*\*\*\* на \*\*\*\*\* км. \*\*\*\*\*, с посока от \*\*\*\*\* към \*\*\*\*\*, с МПС марка \*\*\*\*\* модел \*\*\*\* с рег. № \*\*\*\*\*, управлявано от Т. В. С., притежаващ валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с полица № \*\*\*\*\* с начало на действие 16.05.2020 г. и край 15.05.2021 г., при което е била причинена смъртта на К. П.Ж., с ЕГН \*\*\*\*\*, починала на мястото на произшествието, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Ищите твърдят, че на \*\*\*\*\* г. около \*\*\*\* часа в \*\*\*\*\* на \*\*\*\*\* км. \*\*\*\*\*, с посока от \*\*\*\*\* към \*\*\*\*\*, управлявайки МПС марка \*\*\*\*\* модел \*\*\*\*\* с рег. № \*\*\*\*\*, Т. В. С. е блъснал с дясната си странична част пресичащата от дясно наляво пешеходка К. П.Ж., починала на мястото на произшествието. Сочат, че К.П.Ж. е била майка на Я. И. В. и К. И. Ж. и съпруга на И. Й. Ж.. Релевират доводи, че Т. С. е допуснал нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП и чл. 25 ЗДвП, като не се е съобразил с предупредителен знак А-40 и е предприел изпреварване на аварийно спирация пред него лек автомобил вместо да намали скоростта и по този начин Т. С. е причинил смъртта на пресичащата К. П.Ж. Поддържат, че в този район непрекъснато пресичат пешеходци поради липсата на пешеходни пътеки в него и невъзможността да се пресече безпрепятствено на друго място. На следващо място ищите излагат съображения за причинени им от смъртта на К. Ж.а неимуществени вреди, изразяващи се в силен шок, мъка и страдания, които не могат да бъдат преодоляни. Твърдят, че са били сплотено семейство в близки и безконфликтни отношения. Посочват, че

ответникът е застраховател по валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с полица № \*\*\*\*\*, с начало на действие 16.05.2020 г. и край 15.05.2021 г. на лекия автомобил с рег. № \*\*\*\*\*. Навеждат доводи, че са уведомили застрахователя за настъпилото ПТП с уведомление, връчено на ответника на 20.10.2020 г., като са отправили претенция за доброволно плащане с молба, получена по пощата на 09.02.2022 г., но ответникът е постановил отказ за плащане на обезщетение с писмо с изх. № \*\*\*\*\* Поради изложените съображения молят исковите им да бъдат уважени, като съдът приеме, че приносът за пострадалата за настъпване на ПТП е 30 %.

В срока по чл. 131 ГПК ответното дружество е депозирало писмен отговор, с който оспорва предявените икове като неоснователни и моли същите да бъдат отхвърлени. Признава наличието валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с полица № \*\*\*\*\*, с начало на действие 16.05.2020 г. и край 15.05.2021 г., на МПС марка \*\*\*\*\* модел \*\*\* с рег. № \*\*\*\*\*, във връзка с което се противопоставя да бъде задължен да представи копие на полицата. Посочва, че съгласно Постановление за прекратяване на наказателно производство на ОП- Перник по пр.пр. № \*\*\*\*\* г. Т. В. С. не е имал виновно поведение, което да е станало причина за смъртта на К.П. Ж.. Оспорва настъпване на ПТП да е настъпило по вина на Т. С., като намира за виновна единствено пострадалата. Счита, че претенциите по размер са прекомерни и прави възражение за съпричиняване на вредата от страна на пострадалата.

С оглед на изложеното моли съда да отхвърли предявените икове.

В съдебно заседание страните се представляват и поддържат така изложените си тези.

С определение на съда от 06.10.2022 г. по делото като страни са конституирани К. К. Г. и Ц. К. Г., наследници на починалия в хода на производството К. И. Ж..

**Съдът, след като прецени събраните по делото релевантни за спора доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:**

Районен съд Перник е сезиран с активно субективно кумулативно съединени осъдителни икове с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди. Съобразно релевираните твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните юридически факти, които ищите следва да установят пълно и главно: **1.** валидно застрахователно правоотношение по застраховка "Гражданска отговорност" между делинквента и застрахователя и **2.** кумулативно елементите от фактически състав на деликта: деяние /действие или бездействие/, вреда, противоправност на деянието, причинна връзка между деянието и вредата (конкретен размер на неимуществените вреди). Вината на причинителя по правилото на чл. 45, ал. 2 ЗЗД се презумира.

В тежест на ответната страна е било да проведе обратно доказване на презумпцията за вината (настъпване на случайно деяние), да установи пълно и главно наличие на съпричиняване или че е погасил задължението си.

Иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД не е предявяван, поради което съдът не дължи произнасяне. Това е така, защото този иск представлява капитализирана лихва от твърдя.та дата на забава до датата на исковата молба, а в конкретния случай се претендира единствено лихва от датата на исковата молба, като законна последица от уважаване на предявените икове.

По делото за безспорно и ненуждаещо се от доказване е обявено, че МПС марка \*\*\*\*\* модел \*\*\*\*\*с рег. № \*\*\*\*\*, управлявано от Т. В. С., е имало валидно

сключена застраховка „Гражданска отговорност“ в ЗК „Уника“ АД с полица \*\*\*\*\* с начало на действие 16.05.2020 г. и край 15.05.2021 г. Не се спори и по фактите относно датата, времето, мястото и осъществяването на ПТП. Не се спори кой е делинквентът, както и какъв е резултатът – смъртта на К. Ж., поради което съдът приема за доказани елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане, за които ищецът носи доказателствена тежест (без размера на вредите).

Преди обаче да се изследва размерът на твърдените неимуществени вреди, съдът дължи произнасяне по правния въпрос дали презумпцията на чл. 45, ал. 2 ЗЗД е оборена – налице ли случайно деяние (чл. 15 НК) - изключващо вината на дееца при извършено обществено опасно действие или бездействие. По процесния случай е било образувано досъдебно производство, прекратено с постановление на прокурор, поради което същото не обвързва съда и не се коментира. Това досъдебно производство обаче съставлява част от писмените доказателства по делото, поради което съдът може да ползва тези от тях, относими по спора – в конкретния случа, токсикологичния анализ на Т. В. С., съгласно който по време на ПТП той не е управлявал автомобила под въздействието на алкохол и/или упойващи вещества.

Вината при гражданския деликт, за разлика от вината при наказателната отговорност, не се доказва, а се предполага. Както бе посочено, в гражданския процес в доказателствена тежест на делинквента е да установи отсъствието на предположеното от закона негово виновно поведение за причинените вреди, респ. да докаже случайния характер на деянието като обстоятелство изключващо вината. В негова тежест е да докаже, че не по своя вина не е могъл да избегне настъпването на вредите. Чл. 15 НК изисква да се установи, че деецът не е бил длъжен или не е могъл да предвиди настъпването на общественоопасните последици.

В тази връзка по делото са допуснати първоначална и допълнителна САТЕ. В първоначалната вещото лице В. въз основа на материалите по делото подробно е изследвало правнорелевантни за отговорността на шофьора, респективно ответника застраховател въпроси. Анализирал е в цялост доказателствата по делото като е изготвил пълно заключение, отговарящо на поставените задачи, което съдът изцяло кредитира. В САТЕ се достига до извод, че процесното ПТП е осъществено при следния механизъм:

На \*\*\*\*\*г. в \*\*\*\*\*, по ПП 1-6, с посока към град\*\*\*\*\* и скорост от\*\*\*\*км/ч се движи л.а. „\*\*\*\*“. МПС се движи в дясната пътна лента, в светлата част от денонощието и при наличието на умерена мъгла, с надлъжна видимост не по-малка от 150 метра. Пред него, в същата лента и посока, със скорост от около \*\*\*\* км/ч се движи л.а. „\*\*\*\*“. В района непосредствено преди км 80, около изхода на незначителна хоризонтална крива - ляв завой, водачът на л.а. „\*\*\*\*\*“ забелязва пешеходец, който прескача еластичната ограда, изградена в дясно спрямо МПС, и започва напречно пресичане на платното за движение, претичвайки през него. Моментът в който пешеходката стъпва на платното за движение съвпада с момента, когато водачът на л.а. „\*\*\*\* реагира за спиране. В това време водачът на т.а. „\*\*\*\*\*“ не разполага с видимост към пешеходката. 1,2 секунди по-късно стоп светлините на л.а. „\*\*\*\*\*“ се задействат, като водачът на л.а. \*\*\*\*\* все още не разполага с видимост към пострадалата, която навлязла на над 1,8 метра в ляво от десен край на платното за движение. Предвид разликата в скоростите на двете МПС, както и възприетите стоп светлини от водача на т.а. \*\*\*\*\* той решава да предприеме изпреварване на т.а. „\*\*\*\*\*“. До този момент траекториите на двете МПС са практически успоредни, а коридорите им на движение са един зад друг, в резултат на което видимостта за водача на л.а. „\*\*\*\* напред е ограничена практически с напречния габарит на л.а. „\*\*\*\*\*“. При предприетата маневра за изпреварване, траекторията на л.а. „\*\*\*\*\*“ се променя, в

резултат на което видимостта за неговия водач напред и в дясно започва да се разширява. Около 0,4 секунди след предприетата маневра за изпреварване, предвид променената траектория на МПС, както и продължаващото движение на пострадалата с посока към левия край на платното за движение, водачът на л.а. \*\*\*\*\* придобива физическата възможност да забележи пострадалата. В този момент предната част на МПС се намира на разстояние от 24,8 метра преди линията на мястото на удара. При скоростта си на движение от\*\*\*км/ч т.а. „\*\*\*\*“ изминава това азстояние за време от около 1,42 секунди, стойност която се явява по-малка от общото сумарно време за реакция при конкретните условия. В резултат от това, както и предвид продължилото движение на пострадалата към ляв край на платното за движение, траекториите на л.а. „\*\*\*\*“ и пешеходката се пресичат на около два метра преди приетия ориентир и на около 4,7-4,8 метра в ляво от десен край. Ударът е между дясното странично огледало за обратно виждане на МПС и предната част на тялото, на височина от малко над 1,2 метра от настилка, което се явява над масовия му център. В резултат от това, както и предвид значителната разлика в масите и скоростите на двамата участници, тялото на пострадалата извършва сложно равнинно движение с едновременна ротация и трансляция.

Вещото лице обосновава този извод като изследва конкретните фактори и детайли от значение за изясняване на фактите по делото, прилагайки съответните научни методи. В своя анализ вещото лице сочи, че я района на ПТП пътното платно се състои от две платна за движение. Между двете платна за движение е изграден **разделителен остров с монтирана върху него двойна СПО /мантинела/**. Платното за движение в посока от \*\*\*\*\* към \*\*\*\*\* се състои от **две пътни ленти**, всяка с ширина от 3,7 метра, разделени от ясно изразена единична прекъсната линия, а двата края на платното за движение са очертани от бяла непрекъсната единична линия. В дясно от десния край на платното за движение, на разстояние от 0,45 метра, се наблюдава монтирана предпазна мантинела. Непосредствено в дясно от нея, на разстояние от 0,5 метра в дясно от десен край на ПД, се наблюдава монтирана вертикална тръба - основа на знак с надпис „**Забранено!!! Преминаването на път 1-6 и ж.п. линията опасно за живота.**“ Табелата е разположена по такъв начин, че същата да се чете от **преминаващите с направление перпендикулярно спрямо оста на пътя**, насочващи се към левия край на платното за движение гледано в посока огледа. **Липсват данни за наличието на пешеходни пътеки**, обособени за преминаването на пешеходци през платното за движение на ПП 1-6. Вещото лице не е отговорило дали на мястото е бил поставен и знак „А 40“ „Внимание участък с концентрация на ПТП“, тъй като информация за поставянето на такъв не е налична. На мястото важи правило, ограничаващо скоростта до 60 км/ч. - пътен знак „Б26“ с цифрово означение „60“.

По аналитичен път, изследвайки доказателствата по делото, вещото лице е определило скоростта на пострадалото лице - **4,9-6,2 км/ч** = 1,53 т/с, както и тази на автомобила - **63 км/ч** към момента на контакта между тях. Изчислено е, че **опасната зона** на автомобила, при скоростта му на движение от 63 км/ч и при конкретните пътни условия, е **45,34 метра**.

Вещото лице е посочило, че когато не е посочен момент, от който да бъде направено изследването, при подобни ситуации, в които възрастен пешеходец пресича платното за движение, за начален момент **е прието да се избира моментът, в който пешеходецът стъпва на платното за движение**. При тези изходни данни, при приетите условия, към момента в който пострадалата е стъпила върху платното за движение, **чисто физически водачът на МПС е имал възможността да спре** автомобила преди мястото на удара. Същевременно, в конкретната ситуация са налице и **други фактори** – наличие на товарен автомобил \*\*\*, движещ се пред автомобил \*\*\*\*. В тази връзка вещото лице графично е изследвало видимостта за водача на т.а.

„\*\*\*\*\*“ към пресичащия пешеходец, през кратки интервали от време. Така вещото лице е изчислило, че скоростта на т.а. „\*\*\*\*\*“, преди реакцията на водача му за спиране, е била около **38 км/ч**. Изчислено е също (технически достоверно), че пешеходката е изминала 4,77 метра от мястото на стъпване върху платното за движение, до мястото на удара.

Вещото лице технически проверява показанията на свидетеля, управлявал л.а. \*\*\*\*, като достига до извод, че С. започва маневра изпреварване непосредствено след момента, когато стоп светлините на т.а. „\*\*\*\*\*“ сработват (както е завил в показанията си). При тези данни, достига до извод, че към момента в който стоп светлините на т.а. „\*\*\*\*\*“ сработват, **водачът на т.а. „\*\*\*\*\*“ не е разполагал** с геометрична **видимост** към мястото, където в този момент е била пресичащата пешеходка, както и не е разполагал с видимост към пресичащия пешеходец **в нито един момент** от интервала между неговото навлизане на платното за движение - **3,12 секунди преди ПТП и началото за маневрата му изпреварване - 1,92 секунди преди ПТП**. Времето за което предната част на т.а. „\*\*\*\*“ достига до мястото на удара, от момента, когато водачът му е придобил физическата възможност да забележи пострадалата е 1,42 секунди, поради което към момента, когато водачът на т.а. „\*\*\*\*\*“ е придобил физическата възможност да забележи пострадалата, **той не е разполагал с възможността да спре** преди мястото на удара. Изчислено е, че Максималната скорост, при които водачът на т.а. „\*\*\*\*“ е могъл да спре, преди мястото на удара /към момента, когато той е придобил физическа видимост към пострадалата/ и по този начин да предотврати настъпване на ПТП, при приетите условия, е била **38,77 км/ч**. Вещото лице е изчислило, че при скорост от 63 км/ч водачът на л.а. \*\*\*\*\* при избраната дистанция зад т.а. „\*\*\*\*\*“, **не е разполагал** с възможността да спре безопасно зад т.а. „\*\*\*\*\*“, от момента, когато стоп светлините на последното МПС сработват. Това е могло да стане при скорост до **42,28 км/ч**.

При тези обективни данни съдът намира, че е налице хипотезата на чл. 15 НПК, поради което презумпцията по чл. 45, ал. 2 ЗЗД е оборена. Това е така защото по делото недвусмислено се установи, че С. не е употребил алкохол или упойващи вещества, движил се е със съобразена с времето и мястото скорост и в рамките на ограничението. Действията на водача са правомерни, не са допуснати нарушения на правилата за движение, намиращи се в непосредствена причинна връзка с настъпилия резултат, и едновременно с това са налице условия, поставящи го в невъзможност да изпълни задълженията си като участник в движението и да предотврати настъпването на вредните последици.

Вярно е, че вещото лице сочи по изчислителен път скорост с 3 км/ч над ограничението, но тази разлика е незначителна и не е абсолютна. Както и вещото лице посочва в проведеното съдебно заседание, тази разлика е в рамките на нормалното заради скоростомера на автомобила, поради което е верен извода, че не е налице предхождащо инцидента виновно поведение от С.

Установи се също, че К. П.Ж. (на възраст \*\*\* години) е предприела пресичане на четири пътни ленти, като пътните платна са ограничавали достъпа ѝ с единична мантинела (началото и края) и двойна посредата, в непосредствена близост до знак явно насочен да бъде забелязан, категорично забраняващ пресичане. Съдът приема, че Ж. неминуемо е възприела приближаващият я л.а. \*\*\*\*, но е продължила по своята траектория в противоречие с чл. 113 ЗДвП, който изисква пешеходците да преминават по пешеходните пътеки като преди да навлязат на платното за движение, да се съобразят с приближаващите се пътни превозни средства (т. 1) и да не преминават през ограждения от парапети или вериги (т.4). Ал. 2 от тук посочената разпоредба позволява извън населените места и по двулентовите двупосочни пътища в населените места,

когато в близост до пешеходците няма пешеходна пътека, те могат да пресичат платното за движение и извън определените за това места, като при това спазват правилата по ал. 1, т. 1, 2 и 4, но настоящата хипотеза е различна.

Съгласно чл. 116 ЗДвП водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, като завишено внимание следва да обърне на децата, хората с трайни увреждания, в частност към слепите, които се движат с бял бастун, към слепо-глухите, които се движат с червено-бял бастун и към престарелите хора, но в конкретния случай се установи, че водачът на л.а. \*\*\*\*\*не е възприел в рамките на опасната зона нищо, освен спирация пред него автомобил, като е могъл да избегне ПТП с него, единствено ако го заобиколи/изпревари. В момента когато е могъл да възприеме пешеходеца (който не би следвало да е там, пренебрегнал е явен забранителен знак и преодолял редица прегради за да се озове посредата на пътно платно с две еднопосочни ленти), същият не би могъл обективно да реагира, спре и предотврати ПТП, при което пешеходецът се е блъснал в него.

Дори да приемем, че водачът е дължал да положи грижа над обичайната и приравним деца на престарелите хора, доколкото за първите е налице изрично правило (чл. 117 ЗДвП), то отново презумпцията за вина е оборена. Това е така, защото съгласно ТР № 61 от 26.XII.1983 г. по н. д. № 58/83 г., ОСНК и относимата съдебна практика, която е последователна в разбирането си, че детето (в случая престарелите хора) представлява опасност за движението, **само когато то се възприема от водача или когато той е бил длъжен да го възприеме** по време на движението, щом то се е намирало на пътя. Правните норми създават абстрактното задължение за водачите да имат повишено внимание при определени пътни обстановки, но тези норми следва да се изпълнят с конкретни факти – да е налице конкретна пътна обстановка, **конкретна и реална опасност** за движението, **а не абстрактна и потенциална** (съгласно твърдението на ищите, че е ноторно, че в този участък пресичат хора, вкл. е имало поставен знак „А 40“, за който само ВЛ свидетелства).

Ищите са поддържали, че водачът е нарушил на чл. 20, ал. 2 ЗДвП и чл. 25 ЗДвП. Първата от тук посочените разпоредби вменяват на водачите на МПС като основен критерий при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост като по този начин не поставят в опасност живота и здравето на хората и да не причинява имуществени вреди, както и да спрат пред всяко **предвидимо препятствие**. Втората разпоредба изисква от водачите на МПС при предприеме каквато и да е маневра да се убеди, че няма да създаде опасност **за участниците в движението**, които се движат след него, преди него или минават покрай него. В конкретната хипотеза съдът не открива такова нарушение. Първо това са правила, за който от САТЕ се установи, че са спазени. Автомобилът се е движил със скорост, която само по изчислителен път се установява, че надвишава допустимата с 3 км/ч. Също така инцидента се случва посредата на двойно пътно платно в светлата част от денонощието и при наличието на умерена мъгла, с надлъжна видимост не по-малка от 150 метра и водачът не е имал възможност да възприеме пешеходеца в опасната зона за спиране. Тези разпоредби също така **не вменяват** конкретно задължение на водача **да предвижда абстрактната възможност** за настъпване на ПТП, **нито да очаква неправомерно поведение от другите участници в движението**. Пресичащият две двойно пътни платна пешеходец, ограничени и разделени с мантинели **не е** „предвидимо препятствие“, а още по – малко „участник в движението“.

Тезата на ищите обръща внимание и на изчисленията на ВЛ, направени в

първата от допълнителните експертизи, като се подчертава, че ако водачът на причинилия ПТП автомобил е спазвал по – голяма дистанция (**31,89 метра**, определена като безопасна), а не **24,3 метра и е предприел** изпреварване преди движещият се пред него автомобил да е започнал рязко да спира (запазвайки дистанция 31,89 метра), то ПТП не би настъпило и С. е имал възможност да спре преди мястото на ПТП. Съдът възприема тази САТЕ и кредитира изчисленията, но същевременно не може да обоснове изключване на предпоставката по чл. 15 НК единствено на нея. Това е така защото тази експертиза е по въпроси, поставени след като при изслушване на първоначалната ВЛ е разяснило, че промЯ. на един от всеки параметър променя крайни извод, достигнат на база математически правила.

Първо съдът намира, че така зададените въпроси са чисто хипотетични и изискват взаимно изключващи като поведение на водачите на МПС реакции. Поставя се изискване л.а. \*\*\* да започне изпреварване когато е на безопасна дистанция зад л.а.\*\*\*\*\* (преди той да започне аварийно спиране) и едновременно с това и л.а. \*\*\*\*\* да инициира аварийно спиране, докато е в лявата лента за движение, тъй като се предполага, че би имал видимост към пешеходеца, който все още не е започнал да пресича.

На следващо място не съществува правило за спазване на конкретна дистанция, а и съдът приема, че в конкретния случай **не се касае за константна дистанция** (установено от САТЕ), а отстоянието от 24,3 метра когато стоп светлините на л.а. \*\*\*\*\*сработват и **3,12 секунди преди ПТП – тогава и пешеходецът стъпва на платното и от този момент той е опасност**. Установи се, че л.а. \*\*\* се е движил с 38 км/ч при ограничение от 60 км/ч, а скоростта на настигащият го л.а.\*\*\*\*\* е с 22 до 25 км/ч по – висока, което води до извода, че **дистанцията** между двата автомобила е **намалявала с 6,11 м/с** при скорост от 60 км/ч на л.а.\*\*\*\*\* (изчислено от съда) или 1,08 секунда преди да сработят светлините на л.а.\*\*\*\*\* , л.а. \*\*\*\*\* е бил на **дистанцията е именно 31,89 метра** - САТЕ. До сработването на стоп светлините на л.а. \*\*\*\*\* същият не е възприеман като препятствие, тъй като са оставали 4 секунди докато двата автомобил се изравнят и неминуемо вниманието на водача на л.а. \*\*\*\*\* е било съсредоточено върху движещият се пред него автомобил. Поставените въпроси и съответните изчисления водят до извода, че л.а. \*\*\*\*\* **трябва да предприеме аварийно спиране 1,08 секунди преди пешеходецът да стъпи на платното и то в лявата пътна лента**.

Със същата доказателствена стойност съдът цени и втората от допълнителните експертизи, при която и без специални знания може да се отговори, че ако пешеходецът не пресичаше четири пътни ленти, преодолявайки загражденията или бе изчакал преминаващите автомобили ПТП не би настъпило. Пешеходецът е възприел л.а.\*\*\*\*, който е на около 25 метра от него и въпреки това е предприел пресичане на пътните ленти.

При тези фактически данни и правни изводи съдът приема, че предявените искиове са неоснователни, поради което следва да бъдат отхвърлени изцяло, вкл. не следва да се коментират и доказателствата СМЕ – която не установява конкретно заболяване на К. П.Ж. довело до по висок процент съпричиняване и показанията на свидетелите, относими към размера на вредите.

#### **По разноските:**

При този изход ищците нямат право на разноски.

При този изход от спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да заплати сторените от ответника разноски. Такива са доказани в размер на 700,00 лева за депозити за САТЕ, поради което заявените и доказани разноски следва да бъдат присъдени в цялост.

В светлината на гореизложеното, съдът

## **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** изцяло предявените от Я. И. В., ЕГН \*\*\*\*\*, К. И. Ж., ЕГН \*\*\*\*\*, заменен по правилото на чл. 227 ГПК от своите правоприменици К. К. Г. ЕГН \*\*\*\*\* и Ц. К. Г., ЕГН \*\*\*\*\* и И. Й. Ж., ЕГН \*\*\*\*\* искове с правно основание чл. 432 КЗ за осъждане на ответника ЗК „Уника“ АД, ЕИК 040451865 да заплати сума в размер на 1500,00 лева на всеки един от първоначалните ищци, частични искове от сума в размер на 100000,00 лева всеки един от тях, ведно със законната лихва от предявяването на иска до окончателното ѝ изплащане, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ПТП, настъпило на \*\*\*\*\* г. около \*\*\*\* часа в \*\*\*\*\* на \*\*\*\*\* км. 79+980, с посока от \*\*\*\*\* към \*\*\*\*\*, при което МПС марка \*\*\*\*\* модел \*\*\* с рег. № \*\*\*\*\*, управлявано от Т. В. С. е била причинена смъртта на К. П. Ж. с ЕГН \*\*\*\*\*.

**ОСЪЖДА** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК **Я. И. В., К. К. Г., Ц. К. Г. и И. Й. Ж. ДА ЗАПЛАТЯТ** на ЗК „Уника“ АД сумата от **700,00 лева** – разноски пред Районен съд Перник в настоящото производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд Перник.

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: \_\_\_\_\_